

Inter Philosophantes illos solos pu-
ros & incorruptos veritatis iudices esse putat
Plutarchus, qui proprias sententias non excogi-
tant & proponunt, sed de aliorum sententiis iudicant, easq; ex-
plicant, cum hoc sit valde utile, illud sæpè impedimentum sit
magnum: nam qui suas proponit sententias, is non potest, quin
easdem pro optimis habeat, amoris vehementiâ, neq; enim ali-
quid impensius amatur, quàm proprii intellectus fœtus, senten-
tia puta excogitata: Unde etiam fit, ut qui proprias fovet opi-
niones, tantò deterior sit alienarum iudex, vix agnoscens ea,
quæ in aliorum sententiis vera sunt & bona *τυφλέμενοι γὰρ περὶ
τὸ φιλέμενον, καὶ ἀν' ἐνδοθεν ἀντιπαθῶν, καὶ ἀντιχῆ δυσξύνετός ἐσσι
τῶν λεγομένων ἕξωθεν.* Hæc & similia, quæ habentur apud Plu-
tarchum in Platon: *Quæstionibus. Qu. i.* cum nobis verisimiliâ
esse videantur, placuit & placebit non propria quædam propo-
nere, sed sententiâ alicujus summi Philosophi explicare. Sit itaq;:

ASSERTIO I.

Sapientia prima propriè & absolutè
ita dicta, quæ modestiori vocabulo Phi-
losophia prima dicitur, una est, à quâ
cognitio DE I separari non potest.

§. 1. Quod Aristoteles toties inculcat, eum sci-
licet, qui docere aliquid velit, initium informationis
facere debere ab iis, quæ discenti sint jam antea nota,
A 2 quamvis